

ἀσκημα ἐπίρρ. κοιν. ἀσζημα Τσακων. ἄσ-σημα Κύπρ. ἄσκημα Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσ'μα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 405,984 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «ἀσκημα σὲ τὸν ὑβρίζουν».

1) Κατὰ τρόπον ἀσχημον, ἄνευ καλαισθησίας, ἀδεξίως, ἀκόμψως ἐνθ' ἄν.: Γράφει - ντύνεται - περπατᾷ - χορεύει ἀσκημα. Τὸ βιβλίον εἶναι δεμένο ἀσκημα κοιν. Συνών. ἀδέξια **2**,

ἀμοροα. **β)** Κατὰ τρόπον ἀντιβαίνοντα πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἢ ἠθικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀσχημόνως, πρὲπιως ἐνθ' ἄν.: Μίλησε - φέρθηκε ἀσκημα. Ἔτοι ποῦ ἀθεσαι, εἰν' ἀσκημα κοιν. Πολλὰ ἄσκημα συντζώνις (ὀμιλεῖς) Τραπ. Ἐν' ἄσ-σημα νὰ δώσης ἐλεημοσύνην μὲ τὸ δέριν σου ὁ ζαβρόν Κύπρ. Μὲν βλαστημᾶς τὸ ἐν' ἄσ-σημα αὐτόθ. **2)**

Ἀπερισκέπτως, ἄνευ συνέσεως κοιν.: Ἄσμη. Φρόνιμος εἶσαι, Κωσταντή, μ' ἄσκημ' ἀπηλογήθης

πολλαχ. Συνών. ἄσκηφτα. **3)** Κακῶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσκημα εἶμαι - περῶν. Ἀσκημα εἶναι ἄρρωστος κοιν. Ἀσκημα κεῖται τὸ μωρόν Τραπ. Ἀσκημα ἐντῶκε (ἐκτύπησε) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀσκημα τὴν ἔχω ἢ τὰ ἔχω (ἀπειλοῦμαι ὑπὸ δεινοῦ κινδύνου) κοιν. Συνών. ἀμοροα, ἀναγκασμένα, ἄπικα, κακά. **4)**

Ἐπερβολικῶς, βαρέως κοιν.: Τὸν ἔδειρα ἀσκημα. Μ' ἔβρισε ἀσκημα. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. ἐνθ' ἄν.

ἀσκημαββιζάρω ἰδ. ἀσκημο- (I) **3**.
ἀσκημαγκλειῶ ἰδ. ἀσκημο- (II) **1**.
ἀσκημάδα ἢ, σύννηθ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I). Ἀσχημία, δυσμορφία. Συνών. ἀσκημιά **1**, ἀσκημῖλα, ἀσκημισία.

ἀσκημάδι τό, Ζάκ. Κρήτ. κ.ά. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 10 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «σὲ μιὰ φιλιάν ἀμάλαγη μὲ δίχως ἀσκημάδι».

Ἐλάττωμα σωματικὸν ἢ ἠθικὸν ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Ὅσο θές, μαύρη μου, νίφου | καὶ σγουρή, ξεροχτενίσου, τ' ἀσκημάδι σου δὲ βγάνεις, | μόνο τοοὶ γαζέτιες χάνεις Ζάκ. || Ἄσμη. Ἐδέκα μῆνες στέκομαι γιὰ νὰ σοῦ βρῶ ψεγάδι, δὲ σοῦ βρηκα, πουλλάκι μου, μούτ' ἔναν ἀσκημάδι Κρήτ. Συνών. ψεγάδι.

ἀσκημαναθρέφω ἰδ. ἀσκημο- (II) **1**.
ἀσκημάνθρωπος ὁ, σύννηθ. ἀσκημάνθρωπος πολλαχ. ἀσκημάνθρωπος Πόντ. (Κερασ.) ἀσκημάνθρωπος Πελοπν. (Ἄνδριτο. Κόκκιν. Παππούλ.) ἀσκημάνθρωπος Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημάνθρωπος Κάλυμν. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος. Ὁ δυσειδής, δύσμορφος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Καὶ πολὺς τοῦ ρίχνουνε τέτοια ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀσκημάνθρωπου ποῦ λές καὶ τοὺς κάνει μάγια ΓΞενοπ. Κέντρον 31.

ἀσκημάντερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσ-σημάντερος Κύπρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄντερο. Μετων. μοχθηρός, χαιρέκακος.

ἀσκημάντρας ἰδ. ἀσκημο- (I) **1**.
ἀσκημαρρωστῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. ἄρρωστῶ. Ἀσθενῶ ἐκ φυματώσεως: Ἐκρύωσε γ' ἐσκημαρρωστίσε γ' ἐπόθανε. Ἀσκημαρρωσθημένος εἶναι.

ἀσκημένω πολλαχ. ἀσ-σημένου Εὔβ. (Κύμ.) ἀσκημένου βόρ. ιδιώμ. ἀσκημένω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄσκημένω Συμ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 403,918 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «καὶ λιγνεύω καὶ ἀσκημένω».

1) Γίνομαι δυσειδής, δύσμορφος, χάνω τὴν ὠραιότητά μου ἐνθ' ἄν.: Ὅσο μεγαλώνει, ἀσκημένει πολλαχ. Ἀκείνε πα ἀτῶρα 'κ' ἐν' ἢ πρῶτ' ὄσα, ἐδκέμυνην ἀτῶρα Κοτύωρ. || Γνωμ. Ἀγάπη ποῦ ναι ἀπὸ καιρό, γεράζει κι ἀσκημένει κι ὁποῖος τὴ διώξη τὸ πρὸ πρὶν πρὸ κερδεμένος βγαίνει Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμη. Νά, καλὴ συμπιθιρά μου, | τί κακό πολὺ ποῦ κάνου κι μοῦ στέλλεις τοῦ γιράκι | κι μοῦ παίρν' τὴν περιστέρα κι ἀσκημένει οὐ μαχαλᾶς μου | κι οὐμουρφένει οὐ δικός σου Μακεδ. (Σαμαρ.) Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα δυσειδῆ, δύσμορφον ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ χτένισμα σ' ἀσκημένει. Τὴν ἀσκήμυνη ἢ βαρεῖα δουλειά - ὁ καημὸς τοῦ γιοῦ της κττ. πολλαχ. || Ποίημ. Τὴ ζούλεια, φῶς μου, λέν θωριά | πῶς κίτρινη ἀσκημένει ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 83. **2)** Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐδκέμυνην ἢ δουλειά Χαλδ. **3)** Γίνομαι κακὸς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτῶρα οἱ ἀθρώπ' ἐδκέμυνην Τραπ.

Πβ. ἀσκημεύω, ἀσκημιάζω, ἀσκημίζω.
ἀσκημεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημεύγου Εὔβ. (Ἄνδρων.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Γίνομαι ἄσχημος ἐνθ' ἄν.: Πόσο ἀσ-σήμυνη ὁ φτωχός! Ἄνδρων. Ὅσο πάει κι ἀσκημεύει Μάν. Καὶ μετβ. καθιστῶ ἄσχημον ἐνθ' ἄν.: Τοῦν' τὸ βουστάνι σὲ ἀσ-σημεύγει (τοῦν' = τοῦτο) Ἄνδρων. Τὴν ἀσκήμυνη ἢ γαστρομά της Μάν. Πβ. ἀσκημένω, ἀσκημιάζω, ἀσκημίζω.

ἀσκημιὰ ἢ, ἀσχημία Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.) ἀσθημία Μέγαρ. ἀσ-σημία Εὔβ. (Κύμ.) ἀσκημιὰ κοιν. ἀσ-σημιὰ Λέσβ. (Ἄγιάσ. Πάμφιλ. κ.ά.) ἀσθημιὰ Λέσβ. ἀσκημία Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσκημῖγια Πόντ. (Κερασ.) ἀσμη Λέσβ. (Συκαμν.) ἀσκημία σύννηθ. Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσκημία. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η στ. 4187 (ἔκδ. JSchmitt) «εἰπεῖν καὶ ποιήσῃν ἠθέλεν τοῦ πρίγκιπος ἀσκημιάν».

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἀσχήμου, δυσμορφία ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀσκημιὰ του δὲ λέγεται. Ἀσκημιὰ ποῦ χεῖ! κοιν. Ἐνή, ἢ -ῆ-ἄμοιρη ἀσθημία ποῦ τὴν ἔχει! Μέγαρ. Τὸ φόρεμά σου εἶναι μιὰν ἀσκημιὰ Κρήτ. Ἡ ῆ-ναῖκα τούτην' ἔχ' μιγᾶλ' ἀσμη Συκαμν. Ἀσκημιάν ἔχ' ὁ πρόσωπος ἀτ'ς Τραπ. || Φρ. Ἀσκημιὰ τῶν ἀδρῶ! (δυσμορφότατε ἀνδρῶν! Ὑβρις) Κρήτ. Ἡ ἀσκημιὰ τῶ γυναικῶ! (ἢ μάλιστα δύσμορφος τῶν γυναικῶν) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημάδα. **2)** Πρᾶξις ἀπρεπῆς, ἐπίφογος, ἀκοσμία πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Γενῆκαν ἀσκημιές 'ς τὸ γάμο - 'ς τὴν ἐκκλησία - 'ς τὴν κηδεῖα κττ. Δά ἔκαμε ἰθαὶ τὸ χτυπάει τὸ παιδί; — Νά, ἀσθημία ἔκαμε Μέγαρ. Συνών. ἀσκημοδοουλειά, βρομοδοουλειά.

ἀσκημιάζω ἀμάρτ. ἀσκημάζω Καππ. (Ἀραβάν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσκημος. Ἀσκημίζω **1**, ὁ ἰδ.

ἀσκημίζω κοιν. ἀσ-θημίζω Κύπρ. ἀσ-σημίζω Κάλυμν. ἀσ-σημίζου Εὔβ. (Κύμ.) ἀσσημίζου βόρ. ιδιώμ. ἀσσημίζου Λέσβ. κ.ά. ἀσκημίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ἄσκημίζω Κίμωλ. Ἐκ τοῦ μεσν. ἀσκημίζω, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

1) Μετβ. ἀφαιρῶ τὸ κάλλος, καθιστῶ δύσμορφον ἐνθ' ἄν: Αὐτὸ τὸ καπέλλο σ' ἀσκημίζει. Ἀσκήμισε τὸ πρόσωπό

